

Zweepten en sleepten op hun zwarten vloed
Kruisen en kransen en, uit de aard gewroet,
De wrakke planken woningen des doods.
En klotsend bonsden donkre golven, grootsch
Van forschen wil, de wanden murw en rot,
Tot ze, uit hun voegen, dreven, elk een vlot
Op 't ziedend toornschuim van dien tranenstroom.

Toen zag ik staan — o! tragisch was mijn droom! —
Langs d'oever, hen die zogen 't levensbloed
Uit de adren van hun offers: Tegemoet
Dreven die bleeke dooden, in een krans
Van haren, vroeg vergrijsd, hun beulen thans:
De starende oogen rood- en blindgeschreid,
De spokige armen hoog in vloekverwijd,
En zwiwend wijzend, zonder wee of ach,
't Barbaarsch lafhartig, fel op geldbejag,
In vrouwentranen zwelgend weeldevolk,
Den nieuwen zondvloed in hún zondenkolck.
